Heřmanický občasník

Nejen pro občany Heřmanic

Ročník 8. Číslo 4. Říjen 2018

Vážení občané,

přestože jsem jen chalupář, takže podle místních náplava, považuji se za součást této malebné vesničky. Nejsem Neruda, Poláček, Kisch ani Čapek, ale snažím se, aby ten náš, vlastně váš, občasník vypadal co nejlépe. Naštěstí na to nejsem sám, ale pomáhá mi skvělá parta spolupracovníků, s nimiž jste se mohli průběžně seznámit a v loňském lednovém čísle je vidět všechny pohromadě. Pozorní čtenáři si ale určitě už dříve povšimli, že naše řady rozšířila další posila, a to Simča Benešová, která je spoluzakladatelkou SPOKu, o jehož činnosti nyní pravidelně píše. A moc rád se přiznávám, že je to i pro mne čtení velmi poutavé a vtipné.

Někdy se stane, že všechno nevyjde tak, jak bychom si přáli. Jako například u minulého čísla HO. Bylo připraveno k tisku už před koncem června, ale zklamala technika. Obecní tiskárna vypověděla službu, a než se ji podařilo opravit, uplynul celý červenec. Nakonec ale všechno dobře dopadlo a červencové číslo HO vyšlo opravdu v červenci, byť v jeho poslední den. Naše redakce se vám za to omlouvá a věří, že se to nebude opakovat.

oba

Z historie obce a okolí – Willy Effenberger

Heřmanický Svazarm

3. část

Když tak přemýšlím o začátcích Svazarmu v Heřmanicích, musím se chtě nechtě vrátit na konec války. Protože tehdy se vlastně rodil ten náš vztah ke zbraním a technice. Nejprve to bylo protiletadlové dělo na vlastní pohon, které uvízlo před protitankovým příkopem v zatáčce u kristiánovského vjezdu do obce. Mělo pomoci bránit nacistickou jednotku v obci před útokem oddílu Rudé armády v nejužším místě, kde skalní čedičový ostroh zasahoval až k úzké silnici. K žádnému boji však nedošlo, protože německý velitel s praporečníkem šli nabídnout dětřichovskému velení RA kapitulaci. To ji přijalo a pozvalo parlamentáře na „němnožstvo stakanov vodky“. Obec tak byla uchráněna bojů a značných škod.

Starší kluci nás vzali s sebou jako pozorovatele na silnici, kde stálo ono lákavé dělo. To mělo akumulátory, které umožňovaly otáčení hlavně. Zajezdit si na sedadle střelce a točit hlavní bylo touhou nás všech, a tak jsme to zkoušeli tak dlouho, až se nám podařilo úplně vybít baterii. Tak jsme konstatovali, že se nás nepřítel bál a my statečně zvítězili. Jenomže brzy to na nás někdo prásknul a dělo odtáhla armáda.

Nás kluky samozřejmě i nadále více zajímala osobní auta a zničená vojenská technika, která se válela v příkopech u silnice. Zejména auto značky DKW, které stálo v příkopu ve směru na Dětřichov, jsme několik dní poctívali svou návštěvou a snažili jsme se ho nastartovat. Podařilo se nám akorát úplně vybít baterii a k dovršení všeho nám potom přes noc někdo ukradl benzín i klíčky od zapalování. A krátce nato auto někdo „znárodnil“.

Protože se nám vztah k vozidlům začal zadírat do kůže, dali jsme se do výroby kár, tedy motokár bez motoru. Iniciativa vzešla od Standy Kadlece na popud jeho otce, o němž ještě bude řeč. Šlo o konstrukci z vozíku, kterým jezdili domkáři na pole nebo na nákup do krámu. Vašek Süs a Bartoloměj Dobšovič si vozík přetvořili na řízení nohou a za brzdu jim sloužil klacek opřený o zadní nápravu, takže se brzdilo takzvaným šprajcem. Závodilo se a já dělal rozhodčího v cíli, což byla nevděčná funkce. Oba závodníci se snažili připravit výhody prodlužováním káry tím, že si vpředu přidělávali nárazníky. Vašek to ale přehnal a dopředu si připevnil dvoumetrové bidlo s cárem červené látky. Byl za to diskvalifikován. Ale měl svou káru, což bylo snem nás všech.

Jednou jsem přišel dost smutný domů, ale zpozoroval jsem, že se můj otec a zejména oba dědečkové Josef a Edmund nápadně zajímali o výsledky přeboru motokár. Otec mi přikázal, abych šel zavřít stodolu. A tam čekalo ohromné překvapení v podobě překrásné káry. Zadní kola měla větší než přední, ale rozdíl byl vyrovnán dřevěnou kládou, připevněnou na nápravu předního kola. Z ní byl veden řetěz od kola ke sloupku řízení. Ten byl provrtán, dole připevněno zadní kolečko z jízdního kola a nahoře automobilový volant. Nožní lankové brzdy fungovaly na zabrzdění levého či pravého kola. Kára byla označena bílými a červenými odrazkami z kola a vpředu umístěna stará karbidová lampa. No prostě nádhera!

Můj soused Bartoň navrhl svolání závodníků na příští den s programem sjednotit soutěžní pravidla, což také učinil. Závodníci se po svezení sjednotili v tom, že se bude závodit na mé káře na asfaltce z Kunratic na státní hranici. Po skončení závodu se všichni shodli na tom, že kára jede výborně. Protože však bylo mnoho protestů, vítěze jsme nevyhlásili. Takto neslavně skončila parta kluků, kteří měli touhu a snahu, ale chybělo jim pevné vedení a technické zázemí. O sponzorech se už vůbec nedalo hovořit. Otec později výhodně káru prodal do Dětřichova a koupil si moped S11. A já rukoval na vojnu.

Docela jinou kapitolu začal opět pan Růžička, který s sebou do školy přivedl pana Kadlece staršího. Navrhli nám, abychom si vyráběli motokáry. No, kdo by tomu odolal? Pan Kadlec v té době pracoval ve frýdlantském Totexu, který byl po zničujícím požáru přemístěn do Dětřichova. Pan Kadlec tam povýšil do funkce technicko-hospodářského pracovníka. Doma měl soustruh, stojanovou vrtačku a spoustu dalšího nářadí, materiál na výrobu prvotřídní motokáry se dal sehnat na skládkách nebo pískovnách, kam se ukládal různý domovní odpad. Pan Kadlec někde splašil motor z mopedu značky SACHS o obsahu 50 kubíků a mohlo se začít.

Začal nás učit svařovat elektrickou transformátorovou svářečkou, zpočátku to bylo spíš jenom bodování, odborně řečeno lepení. Nakonec se nám podařilo svařit rám, usadit motor a sedačku. Provizorní brzdy pocházely z panského kočáru. Všichni jsme byli nedočkaví a těšili se na první výjezd. Motor sice naskočil na první pokus, ale odmítl bez cizí pomoci táhnout podvozek. Byl na to zkrátka slabý. Standa Potměšil, který se již učil soustružníkem, nám radil, abychom sehnali pořádnou převodovku a motor ČZ 150 nebo JAWA 125. Na to jsme ale neměli peníze.

Pokračování příště.

Willy Effenberger

Červený kříž v Heřmanicích

V minulém čísle jsme to vzali tak trochu zkrátka. Ono to ale vůbec nebylo tak jednoduché, jak by se zdálo. Veškeré činnosti skupiny ČČK předcházela spousta organizační práce. Ta byla projednávána a připravována na jednáních výročních členských schůzí, ale především na pravidelných schůzích výboru. Tam se rozhodovalo o tom, co se bude v dalším období podnikat. A nebylo toho málo, jak se brzy přesvědčíte.

Až o tom budete číst, zkuste si to představit. Pracující žena má za sebou osm hodin práce v zaměstnání, doma ji čeká druhá směna pro rodinu a ještě stihne najít si čas na schůzi ČČK, kde spolu s dalšími připravuje náplň činnosti organizace. Když jsem prohlížel kroniky z té doby, nemohl jsem se ubránit obdivu. Hluboce se skláním před jejich obětavostí, s níž svou činnost prováděly. Pojďte si o tom se mnou popovídat.

Začneme rokem 1974, i když v těch následujících se mnohé aktivity opakovaly. Už v předchozí kapitole jsme se zmínili o sběru léčivých rostlin. K tomu přibyl i sběr druhotných surovin, v tomto roce odevzdali členové ČČK 950 kg kovového šrotu, 84 kg papíru, 56 kg textilií a 5 kg olova. Pokračovalo to i v dalších letech.

V předchozí kapitole jsme zmínili dárcovství krve, za což byl ČČK v Heřmanicích oceněn v okresním tisku. Místní organizace v tomto úsilí neustrnula a pravidelně získávala další dobrovolné dárce. Kromě toho nezapomínala na práci s mládeží. První turistické akce ve spolupráci s pionýrským oddílem Hraničář, která končila u kunratického hraničního přechodu s Polskem, se zúčastnilo 24 dětí za pomoci osmi dospělých. A že se všichni dobře bavili, o tom vás může přesvědčit dolní fotečka.

Některé členky také poskytovaly péči nemocným a přestárlým, kteří se o sebe nemohli sami postarat, jako například paní Maršounová o paní Měšťánkovou. Nezapomínaly ani na své členky ve stáří a navštěvovaly je při jejich životních výročích nebo k Mezinárodnímu dni žen. V tom roce se například dožily 79 let paní Alma Mužáková a Milada Krátká a jistě je potěšila návštěva předsedů společenských organizací v obci.

Součástí práce s mládeží byla také výchova k vlastenectví a úctě k tradicím. K tomu přispívala pravidelná účast na oslavách 1. máje ve Frýdlantě, výročí Slovenského národního povstání nebo výročí osvobození naší vlasti. Slovo má opět paní Bufáková: „Na 1. máje ve Frýdlantě nás bylo z obce hodně a nejvíc snad dětí. A všechny chtěly nést transparent. Měli jsme jenom jeden, takový obyčejný papírový. Ale ta radost, když z tribuny hlásili, že ČČK Heřmanice zdraví 1. máj. Takový zážitek zanechá v dětské duši stopu.“ Podobně lze hovořit o besedě s účastníkem 2. světové války panem Ilkem z Višňové u příležitosti výročí osvobození Československa Sovětskou armádou, které se zúčastnilo 34 členů včetně mládeže.

Místní organizace Svazarmu pořádala každoročně motocyklové závody jako Memoriál Standy Kadlece. Při takových akcích nesmí pochopitelně chybět zdravotnické zabezpečení. Není těžké uhodnout, že ho poskytovaly zdravotnické hlídky z řad členek Českého červeného kříže Heřmanice včetně těch, které už mohly být dávno na zaslouženém odpočinku.

Není snadné uvést všechno, co místní organizace ČČK uskutečnila a co znamenala pro Heřmanice. Ono se totiž všechno nedá vyčíslit na kila, metry, umístění a podobně. Byla to ale spousta obětavé práce, která ani nemohla být dostatečně oceněna, ale byla prováděna s láskou a vědomím, že je to pro dobrou věc a pomáhá to druhým. A že se přitom zažila i spousta legrace, o tom budou další pokračování.

oba

Co jste, hasiči...? Ivana Frankelová

Drazí čtenáři,

prázdniny skončily a už máme za sebou i měsíc povinné školní docházky. Snad i u vás doma proběhla scéna, kdy děti jsou otrávené, že musí do školy, a vy škodolibě jste na vrcholu blaha. Nebo naopak. Co ale víme určitě, že tu jsou pro vás další novinky z mého (našeho) světa. Nezapomínejte na pitný režim.

Mladí hasiči:

Dva měsíce prázdnin utekl jako voda a to znamenalo i poslední víkend v srpnu pravidelný trénink na závody Heřmanické šedesátkování. Již tradiční soutěž proběhla 2. 9. za nevlídného počasí. Ani déšť děti nezastavil, aby ukázaly, co je v nich. A tradičně byla tato akce pod záštitou Libereckého kraje. A jak dopadla naše želízka?

Mladší dívky:	Martina Vojáčková	8. místo
	Nicol Tůmová	3. místo
Starší dívky:	Anežka Listopadová	4. místo
Mladší chlapci:	Matyáš Matoušek	15. místo
	Jakub Hoffman	12. místo
Starší chlapci:	Mirek Jehlička	8. místo
	Jakub Taichman	5. místo
	Jiří Listopad	4. místo

Týden nato jsme se zúčastnili soutěže ve **střelbě v Dětřichově**. Odtud si naši svěřenci odváželi 3. místo.

JSDH (jednotka sboru dobrovolných hasičů):

Seznam výjezdů za poslední tři měsíce:

27. 7.	Kunratice	požár travního porostu
29. 7.	Dětřichov	pomoc osobě – podezření na infarkt
16. 8.	Heřmanice	požár travního porostu
28. 8.	Andělka	požár nízké budovy

Dospělí:

Seznam zajišťování občerstvení na sportovních a kulturních akcích:

Jak už jste si mohli přečíst, tak první soutěž, která proběhla a kde jsme zajištovali občerstvení, byla právě soutěž na domácí půdě. A jak se říká, bylo to takové zahřívací kolo, protože už v listopadu nás čeká další. Ale nepředbíhejme událostem.

Soutěže:

Pro letošní rok se rozhodli naši chlapi (a dorostenci, to jsou takoví ti skoro chlapi) utvořit tým pro soutěže v požárním sportu. Tady uděláme dvě tabulky, kdy první jsou soutěže Superpoháru a druhá jsou ostatní soutěže.

Superpohár

7. 7.	Bulovka	11. místo
14. 7.	Dětřichov	12. místo
21. 7.	Ludvíkov	9. místo
18. 8.	Nové Město	9. místo
1. 9.	Raspenava	8. místo

Ostatní soutěže

30. 6.	Kunratice	o pohár obce	6. místo
7. 7.	Bulovka	okrsková soutěž	4. místo
7. 7.	Raspenava	noční útok	25. místo (ze 32)
21. 7.	Lázně Libverda	o pohár starosty	3. místo
8. 9.	Pertoltice	agregát	7. místo
		okrsková soutěž	1. místo

Jak jste si mohli všimnout, tak právě tato parta sportovních nadšenců (kdy dva nejstarší kazí věkový průměr) pracovala dole na nádraží. Ovšem ale musíme tuto věc mírně objasnit. Zastupitelstvo požádalo hasiče, zda by nevyčistili prostory dole na nádraží. Sportovní tým diskutoval, hlasoval a nakonec na tuto nabídku přikývl. Za tuto práci získali chlapi sadu sportovních hadic.

Dne 18. 8. odjeli ohněm zkalení hasiči do Přibyslavi na sjezd hasičů z celé republiky. Tato akce nese název PyroCár. Pořádá se na přibyslavském letišti. Pokud tuto akci do budoucna navštívíte, můžete se podívat na různé automobily hasičských sborů z celé republiky. Ovšem není to jen o automobilech, ale i o technice, materiálech a o vybavení. Tato akce ale má i jednu smutnou zprávu. Z tohoto setkání byl kvůli zdravotním obtížím odvezen starosta dobrovolných hasičů Karel Richter.

Těmto obtížím později podlehl. Všichni účastníci PyroCáru vyprovodili Karla Richtera k nebeské bráně sirénami hasičských aut a velkým ohňostrojem. Tak, jak se na starostu skoro půl milionů hasičů sluší.

Také musíme zmínit to, že se část naší delegace účastnila slavností 150 let od založení sboru SDH Frýdlant. Tato sláva se konala 15. 9. Ve slavnostním průvodu jsme měli mimo jiné i náš prapor.

A skoro stejná delegace se zúčastnila námětového cvičení v polském Pieńsku. Cvičení proběhlo od 21. 9. do 22. 9. a jeho tématem bylo „požár tovární budovy a evakuace osob“.

A co vás bude čekat příště? Těšit se můžete na ZPV MH a D (braňák mladých hasičů a dorostu), předbraňák, 60 m překážek - jednotlivci a poslední kola superpoháru. A možná koblížkového pobraňáku nebo třeba soutěže O předvánočního kapra. Tak na toto všechno se můžete těšit v příštím vydání. A kdy to bude? No přeci až v lednu roku 2019 ;)

Minulost a současnost

Minulost – období 1945-58

Na toto období vzpomíná Willy Effenberger, nyní člen redakční rady Heřmanického občasníku. Uvede vzpomínky na své vzdělávací a sportovní začátky. Do školy nastoupil v září 1945 v Heřmanicích, kde také navštěvoval místní sportovní organizaci Sokol. V letech 1953-56 byl v odborném učilišti pracovních záloh ČKD Praha, kde se také aktivně věnoval sportovní činnosti. Po návratu do Heřmanic se zapojoval při organizování sportovních akcí. Děkujeme za příspěvek.

V září 1945 nastoupily do školy všechny děti školou povinné. Doba se z dnešního pohledu dá přirovnat k Babylonu. Sešly se tu děti různých národností, domácností, ve kterých nebyl čas na výchovu a zdravotně postižené. Do jedné třídy (dnes zasedací místnost OÚ Heřmanice) se sešli všichni žáci od první do páté třídy. V první hodině jsme se představili na stupínku, prohlédli si rákosku, která ležela na skříňce, o osobní hygienu jsme měli dbát s pomocí vojenského lavoru a konvice s vodou.

V druhé hodině jsme byli seřazeni a odešli jsme do tělocvičny Sokola. Překvapilo nás množství nářadí. Po skupinách jsme se učili pochodovat k nářadí a disciplinovanému chování.

Naši rodiče byli se všemi výsledky informování manželi Sládkovými, kteří z nás chtěli udělat sokoly. Byli jsme znovu rozděleni do družstev dle věku a fyzických dispozic. Střídali jsme prostná cvičení, držení těla, nacvičovali jsme dané povely. Dále to pak byly jednoduché cviky na bradlech, hrazdě, kruzích, koze, koni atd. Cvičební hodiny byly též určeny pro dospělé fotbalisty.

Začali jsme také nacvičovat na sokolský slet v Praze. Pro nedostatek peněz a možnost dopravy jsme zůstali doma a nacvičovali hru O lakomém sedlákovi. Hra měla úspěch, a tak jsme byli pozváni do Českého rozhlasu, který začal vysílat v roce 1948 z vily v Alšově ulici v Liberci. Po nezbytném nahrávání skupinových a davových scén na magnetofonový pásek odjeli naši hlavní představitelé (herci) do Ostravy k plošnému vysílání v Československé republice.

V této době se začali formovat i fotbalisté. Byli to osídlenci Heřmanic, kteří pocházeli z okolí Kutné Hory, Kolína, Peček, Miskovic a Uhlířských Janovic. Hráče tvořili Slováci, Poláci, Ukrajinci i Jugoslávci. V obcích, kde byl založen Sokol, se uskutečnily zápasy nazývané derby. První zápas hrálo mužstvo Sokol Heřmanice se Sokolem Dětřichov. Později se tato „pralesní liga“ centralizovala do názvu SK – Sportovní klub, který začínal být řízený z centra.

Další etapa vývoje fotbalového umění se předváděla na organizovaných turnajích. Vzpomínám na Slavnost osvobození v Předláncích. Tam mohli heřmaničtí fotbalisté vyhrát celý turnaj, ale v posledním utkání s Frýdlantem jsme jen remizovali 2 : 2. Myslím, že poslední fotbalový zápas na rozloučenou sehráli heřmaničtí fotbalisté s borci z Chrastavy. Obdivoval jsem středního útočníka Vimmera, který zle zatápěl naší obraně. Ve druhém poločase dal gól. Já jsem zarmouceně vykřikl:

„Vimmer dal gól!“ Jedna paní mě napomenula, že bych neměl takto hrubě mluvit. Fanoušek se mě zastal, že gól byl opravdu jedinečný. Rozvířila se diskuse, raději jsem odešel domů. V této neblahé situaci řídili výbor Sokola velcí vlastenci Ladislav Jersák a Petr Vaněk.

Společně jsme se snažili dělat Dny Sokola na hřišti před tělocvičnou, kdy náplní byl skok daleký, skok vysoký, hod granátem, běžecký závod, orientační soutěže s užíváním buzoly. Dělníci z lomu Severokámen Heřmanice a pan J. Pričinský st. nám několikrát navozili dřevo na topení. Bylo také dohodnuto, že se postaví před hlavní dveře zděný přístavek, aby neunikalo teplo, a místnost měla sloužit jako šatna k převlékání cvičenců.

Ke konci roku se konaly členské schůze, které organizoval L. Jersák. Program jsme si mnohdy ujasňovali při jízdě vlakem do zaměstnání z Heřmanic do Frýdlantu.

Každý sport potřebuje kvalitní servis, zejména peníze na nákup sportovní výstroje. Slučování zemědělců a sedláků do JZD, státních statků a strojně-traktorových stanic probíhalo pomalu a mínusová jednotka musela být dotována vládou. To zapříčinilo rozpad sportovních a společenských organizací, stěhování občanů zpět do vnitrozemí za prací do průmyslových měst. Nakonec došlo k ukončení činnosti Sokola.

Willy Effenberger

V roce 1970, po více jak deseti letech, nastalo obnovení činnosti TJ Sokol Heřmanice. S jeho činností jste pravidelně již třetím rokem seznamováni na stránkách HO.

Současnost

V letošním roce jsme splnili plánovanou náplň v rámci TJ, župy, podpořili jsme několik akcí v obci. Dle našich možností jsme například uskutečnili setkání cvičenek po 45 letech, 4x ročně přispíváme informacemi do HO, vedeme písemnou agendu a kroniku, zúčastnili jsme se valné hromady, zhlédli XVI. všesokolský slet, zapojili se do pořádání dne dětí, vítání občánků, podpoříme mikulášskou nadílku.

6. 7. – všesokolský slet v Praze

Cvičenci určitě cvičili pro radost, pro zdraví. V nádherných skladbách byly předvedeny různě barevné kombinace cvičenců v prostoru, úžasný pohled byl na krásné obrazce vytvořené z cvičících různých generací, chvályhodná byla rychlost, obratnost, síla, vytrvalost, a to i těch nejmenších. Dojemný byl často soulad obsahu s hudbou…

3. 6. – dětský den. Anežka a ladný přeskok švihadla.

6. 7. 2018 – všesokolský slet v Praze

Seriál: Dějiny služební kynologie celní správy a Výcvikového zařízení služební kynologie Heřmanice - 9. část

Milí čtenáři,

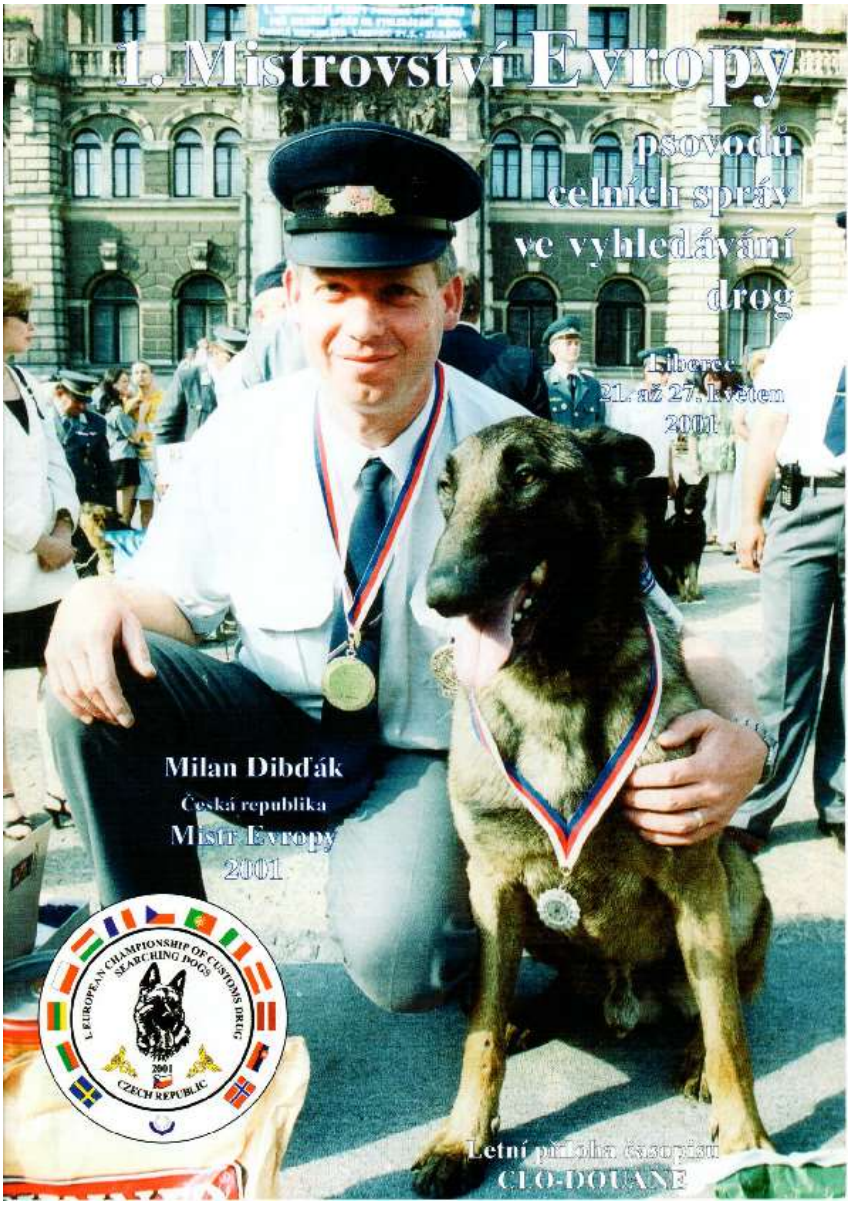
na tomto místě vás postupně seznamujeme s historií našeho výcvikového střediska. Dnešní díl pojednává o evropských kynologických šampionátech.

V následujícím vyprávění vycházíme z knihy Dějiny československé služební kynologie autora Jiřího Rulce, z podkladů Výcvikového zařízení služební kynologie Heřmanice a z osobních vzpomínek pana Josefa Dušánka, zakladatele a současného vedoucího střediska.

Mistrovství Evropy ve vyhledávání drog

Jedním z dalších unikátních počinů výcvikového střediska Heřmanice bylo založení tradice pořádání Mistrovství Evropy psovodů služebních psů celních správ ve vyhledávání drog (dále jen ME). Dnes již legendární první šampionát se konal v Liberci v roce 2001, a to zcela podle organizačního scénáře a soutěžního řádu národního šampionátu Celní správy ČR, vzniklého rovněž v Heřmanicích. Tento počin přinesl nebývalý zájem evropských států o spolupráci v rámci celní služební kynologie a protidrogové problematiky. Podle scénáře a soutěžního řádu ME pak řada dalších evropských států přistoupila k pořádání vlastních mezinárodních šampionátů a některé se i ujaly organizace dalších ročníků ME. Ty se pak podle vzoru České republiky (2001) v následujících letech konaly postupně na Slovensku (2002), v Polsku (2003), znovu v České republice (2004), v Rakousku (2006), v Lotyšsku (2008) a opět v Rakousku (2012). Posledních ročníků se již pravidelně zúčastňovalo kolem dvaceti států a některé další na tento evropský kynologický svátek vysílaly své pozorovatele. Bohužel, pořadatelství dalších ročníků vážně ohrozila celosvětová finanční krize a neochota hlavně ze strany států západní Evropy ujmout se pořadatelství této organizačně velmi náročné akce. A tak úmysl Celní

správy ČR a VZSK Heřmanice uspořádat další ročník, již jako mistrovství světa, zatím nebyl naplněn. Nic to však neubírá na skutečnosti, že všechny dosavadní ročníky byly pořádány podle původního českého scénáře s minimálními úpravami v soutěžních kritériích (např. z důvodu nutnosti snížit obtížnost soutěže v disciplínách poslušnosti) a že Celní správa ČR je v dosavadní historii sedmi ME jednoznačně nejúspěšnějším státem.

Mistr Evropy 2001: Milan Dibďák se psem Fossem

O kvalitě české celní služební kynologie hovoří jednoznačně výsledkové listiny evropských šampionátů, kdy se v sedmileté tradici mistrem Evropy v kategorii jednotlivců stali dvakrát psovodi Celní správy ČR, a to Milan Dibďák se psem Fossem (2001) a Pavla Rybová se psem Ronnym (2004). Kromě těchto úspěchů jsme zaznamenali ještě tři druhá (Milan Dibďák se psem Fossem a Tomáš Krutina s fenou Ájou) a dvě třetí místa (Tomáš Krutina se psem Andym, Milan Dibďák se psem Fossem). Obdobně úspěšní jsme byli i v kategorii družstev, kdy dvakrát družstvo Celní správy ČR získalo titul mistra Evropy, a to v Polsku (M. Dibďák, T. Krutina, vedoucí družstva J. Dušánek) a v České republice (P. Rybová, M. Dibďák, vedoucí družstva S. Novotný), a třikrát skončilo na druhém místě, a to v České republice (M. Dibďák, J. Krtek se psem Cidem, vedoucí družstva Pavel Miczko) a na Slovensku (Milan Dibďák, Štefan Sabo s fenou Athénou, vedoucí družstva Josef Dušánek) a v Rakousku (Tomáš Krutina s fenou Ájou, František Konvica se psem Bojarem, vedoucí družstva Ing. Martin Veverka).

Kromě účasti na vlastních národních šampionátech a na mistrovství Evropy se Celní správa ČR pravidelně zúčastňuje soutěží pořádaných tuzemskými bezpečnostními sbory (policie, armáda, Vězeňská služba ČR) a mezinárodních soutěží pořádaných v rámci Evropy (Slovensko, Rakousko, Polsko), kde se pravidelně umisťuje na předních místech. Na všechny tyto akce se nominované družstvo za Českou republiku vždy připravuje ve výcvikovém středisku v Heřmanicích, a to pod vedením zkušených instruktorů výcviku.

Mistr Evropy 2004: Pavla Rybová se psem Ronnym

Kynologický klub celníků

Především z důvodů zajišťování národních šampionátů a mistrovství Evropy byl pod hlavičkou Spolku celníků České republiky na jaře 2001 založen Kynologický klub celníků. Do jeho práce se aktivně zapojili především zaměstnanci výcvikového střediska Heřmanice, postupně klub rozšířil svou činnost také o víkendové aktivity v rámci pořádání zahraničních výcvikových kurzů.

Heřmanické kukátko - Alena Lennertová

Během letních prázdnin má snad každý o něco nabitější program než ve zbytku roku a obtížně hledá volnou chvíli. Proto i v klubu jsme si dali tak trochu dovolenou. Uspořádali jsme na první pohled pouze 2 akce, ale zato jsme nasbírali spoustu nápadů na další období.

V průběhu týdne dřevořezbářského sympozia jsme otevřeli tvořivou dílnu pro účastníky všech věkových kategorií. Tradičně podobný program láká spíše děti, ale i pár dospěláků si udělalo čas a popustilo uzdu své fantazie. Byly připraveny 4 základní výrobky s různým stupněm náročnosti a věkovým doporučením. Mnozí ale našli další využití nabízených materiálů, a tak vznikala vskutku originální díla! Dílna byla otevřena 5 dní, vždy v odpoledních hodinách a pro účastníky byla zdarma. Děkuji Aleně Lennertové, která ji měla na starosti 3 vytížené dny.

Krátce před koncem prázdnin jsme opět otevřeli dveře kuchyně na obecním úřadě všem zájemcům o společný kurz vaření. V tomto případě šlo poprvé o pečení. Zvolili jsme si ke zpracování odpalované těsto. Nejsme žádní troškaři, a tak se z ukázkového pečení stala tříhodinová intenzívní práce, ze které vzešly 2 hromady malých pusinek, nakonec úžasných dobrot. Sladkou verzi vanilkových věnečků zná z cukrárny asi každý, ale slané větrníčky s pikantní jihoamerickou pomazánkou guacamole z avokáda, to není úplná klasika. Byla to ale doslova trefa a dobrý nápad na domácí oslavy nebo svačinku pro náročné. Radost jsme měli i z nově příchozích. Cenné rady, tipy a nápady zúročíme hned v příštím „díle“ Kulinária.

Začal nový školní rok, a tak se nabídka aktivit opět trochu rozšíří. V nadcházejícím čtvrtletí bychom chtěli uspořádat již tradiční akci pro děti Hledání pokladu. Velmi se těšíme na další, podzimní Filmový klub, který opět nabídne něco zcela nového. Chystáme pro vás dvě tvořivé dílny, těšit se můžete i na profesionální řemeslné vedení. Pokud nám časové možnosti dovolí, zařadíme také po půl roce bazárek oblečení a doplňků.

Konkrétní nabídku sledujte na webu obce a na informačních tabulích.

Pokud máte nápad na společnou akci, tvoření, výlet nebo i sportovní aktivitu a chcete pomoci s realizací nebo se chcete zapojit, přihlásit se na akci, na něco se zeptat, napište na e-mailovou adresu spokhermanice@seznam.cz.

Za SPOK Simona Benešová

Řezbářský koncert

tvrzený perlíkem a kovadlinou

Netradičně hned první srpnový den se po ránu na prostranství za hospůdkou rozezněla symfonie pil, která byla předzvěstí zahájení jubilejního 10. ročníku Heřmanického sympozia neboli dřevosochání. Trochu odlišný od předchozích ročníků byl i tím, že se ho tentokrát zúčastnil menší počet borců, konkrétně 5 řezbářů a už počtvrté místní kovář Matěj Švarc. Rozhovor s ním uvedeme v příštím čísle občasníku.

Menší počet účastníků však neměl vůbec žádný vliv na kvalitu akce. Osvědčení borci vytvořili díla, která opět pomohou učinit naši obec krásnější. Michal Jára a Jarda Dědek přispěli do Heřmanického pekla dalšími dvěma čerty, hlavu dalšího čerta k tomu vykoval Matěj Švarc. Miloš Šimek vytvořil pestrý orientační sloup, který u Kodešovy skály nahradí ten původní. Franta Petrányi stvořil velikonoční symboly - zajíčka a kuře, Honza Viktora doplnil sbírku o dva medvídky, na které už od loňska čeká medvědice u Heřmanického pekla. U Honzy se na chvíli zastavím. Stojí před ním ještě úkol znovu vytvořit Soptíka, který stál před hasičárnou a letos padl za oběť bezohlednému řidiči, jenž mimo jiné naboural část zbrojnice. A jenom zázrakem tento vandalský čin o pověstný vlásek přežila kamenná slza Milana Miksy. Ten se letos nemohl zúčastnit, protože pro něho nebyl připraven kámen. Honza ale bude Soptíka tvořit až později doma, protože není snadné připravit pro to kus, aby mohl být zhotoven vcelku. Jak to dopadne, to se dozvíme až někdy jindy.

Tentokrát vám, milí čtenáři, trochu přiblížím Frantu Petrányiho. Když ho vidíte při práci, jak ovládá svou pilu a dláta, těžko byste v něm hledali sedmdesátníka. A přece je to tak. Za svou kondici vděčí sportům, kterým se věnoval celý život. Jeho

největší vášní bylo plavání, stal se dokonce i krajským přeborníkem. Mimochodem, tomu se věnovali i jeho dva bratři a jméno Petrányi není znalcům tohoto sportu neznámé. Byl však sportovcem všestranným, věnoval se atletice, házené, ochutnal i dřinu gymnastiky.

Sochání není jeho zaměstnáním, ale koníčkem, kterému propadl krátce po vojně. Před tím vystudoval strojní průmyslovku v Liberci a nastoupil do zaměstnání v Textilaně jako seřizovač. Tam se seznámil se svou budoucí manželkou. Když Textilana rozšiřovala svou výrobu, začala výstavba bytů v Novém Městě pod Smrkem. Tam se přestěhovali a žijí dosud. A jak se dostal k řezbařině? Už jako dítě ho lákalo modelování z hlíny a tam se možná, trochu nenápadně, ten vztah rodil.

Momentka z Heřmanického dřevosochání 2018. Řezbář Franta Petrányi vpravo.

Hlavním impulsem, jako už v dějinách mnohokrát, byl vztah k milované bytosti. Se svou budoucí manželkou často navštěvovali různé výstavy a na jedné z nich byla dřevěná socha selky s mísou. Jeho dívce se velice zalíbila a Franta si řekl, že to taky zkusí. V té době jezdili na trampskou osadu Černý Numa. Rostly tam hlavně buky a on si pouze sekerou a nožem z metrového špalku vyřezal svou první sochu. Tu pak vlakem dovezl do Liberce doslova na ramenou.

V Novém Městě začal pracovat s lipovým dřevem, sháněl nedostatková dlátka a učil se s tím pracovat jako samouk. Nebyla ani příslušná literatura, ale měl štěstí, že se v rámci mládežnické organizace dostal do skupiny Václava Plechatého. V jeho partě v rámci hnutí ZENIT jezdil na výtvarné soutěže zručnosti v grafice, malování a dalších disciplínách, například v Dolánkách, Doksech a dalších lokalitách. Na jednu z nich přijeli i další řezbáři, z nichž někteří tvoří dnešní partu Heřmanického sochání.

Kromě toho všeho si dokázal najít čas i na práci s dětmi jako vedoucí oddílu, hospodář a později i hlavní vedoucí pionýrského tábora, který pravidelně pořádala Textilana. Je nabíledni, že tam nemohl vynechat svého koníčka, a spolu dětmi vyřezával různé figurky ze dřeva.

Nějakou dobu pracoval jako vedoucí bytového odboru na městském úřadě, potom se v rychlokurzu vyučil zedničině a pracoval v partě. Ta se však po čase rozpadla, a tak přijal nabídku kamaráda, aby pracoval v jeho truhlářství. Patnáct roků potom až do důchodu vyráběl nábytek. Ani v důchodu však nezahálí, a protože mu trvale zůstala i láska k vodě, vedle svého milovaného řezbářství vypomáhá jako plavčík v městském bazénu. Docela pestrý a plodný život, co říkáte?

Zajímalo mě, jaké schopnosti by měl mít dobrý řezbář. Manuální zručnost je samozřejmostí, k tomu značná dávka trpělivosti, zejména při tvorbě drobných postav, musí taky umět kreslit a mít spoustu dalších znalostí. Ale nejdůležitější je podle Honzy Viktory kreativita. „Musíš se podívat na špalek a umět si představit, co z něj bude."

V pátek odpoledne navštívil sochání starosta obce Nebelschütz pan Tomas Czerniak s pozváním na 12. mezinárodní sochařské dílny u nich ve dnech 20. 8. až 2. 9. spolu s prezentačním materiálem k tomuto projektu. A protože k sochání patří i další kultura, konalo se večer přátelské posezení, zpříjemněné vystoupením části Heřmánku. O úplný závěr se v sobotu večer postarali sami sochaři kytarovým koncertem v Heřmanickém pekle.

Zbývá dodat, že borci měli po celou dobu postaráno o kvalitní servis, ať už se jednalo o stravování, které zajišťoval obecní úřad, nebo pomocné práce místní pracovní čety zaměstnanců OÚ pod velením starosty.

oba

Důstojná vzpomínka

Jako každým rokem, tak ani letos nezůstaly opomenuty události ze září 1938. Tím spíš, že se jednalo o jubilejní osmdesáté výročí přepadení celnice v Habarticích a zavraždění učitele Otakara Kodeše v Heřmanicích německými ordnery. Význam letošní akce byl navíc umocněn tím, že byla zároveň připomenutím 100 let od vzniku Československé republiky. A to bezesporu stojí za to, abychom se tomuto výročí věnovali s veškerou pozorností a úctou. Takto k tomu také přistoupila Krajská rada Klubu českého pohraničí v Liberci ve spolupráci se starosty obou obcí.

Shromáždění účastníků, mezi nimiž nechyběli polští přátelé, začalo u bývalé celnice v Habarticích. Mezi hosty byli senátor a starosta Chrastavy Ing. Michael Canov, hejtman Martin Půta, velitelé Policie v Liberci, Celní správy a hasičů s prapory a zástupci některých okolních obcí. Hlavní projev přednesl člen Krajské rady KČP a předseda OV KSČM v České Lípě Václav Větrovec, s krátkými příspěvky vystoupili i hosté. Celý pietní akt natáčela regionální televize Nova.

Po vysazení památeční lípy a besedě v zasedací místnosti obecního úřadu se účastníci přesunuli k nám do Heřmanic ke Kodešově skále. V projevu místopředsedy Národní rady Klubu českého pohraničí Zbyňka Cincibuse si za účasti několika místních občanů připomněli události oné doby. Se vzpomínkou na svého otce přispěl do programu Ing. Hnělička, přítomné pozdravil i předseda Okresního výboru Svazu demokratické levice z polské Lubaně Edward Witecki. Další část se odehrála na točně u hranic, kam všechny pozval starosta Vladimír Stříbrný, aby společně zasadili strom republiky, konkrétně lípu jako symbol a připomínku vzniku naší vlasti. Význam lípy připomněl předseda Oblastního výboru ČSBS v Jablonci Ing. František Ratkovič.

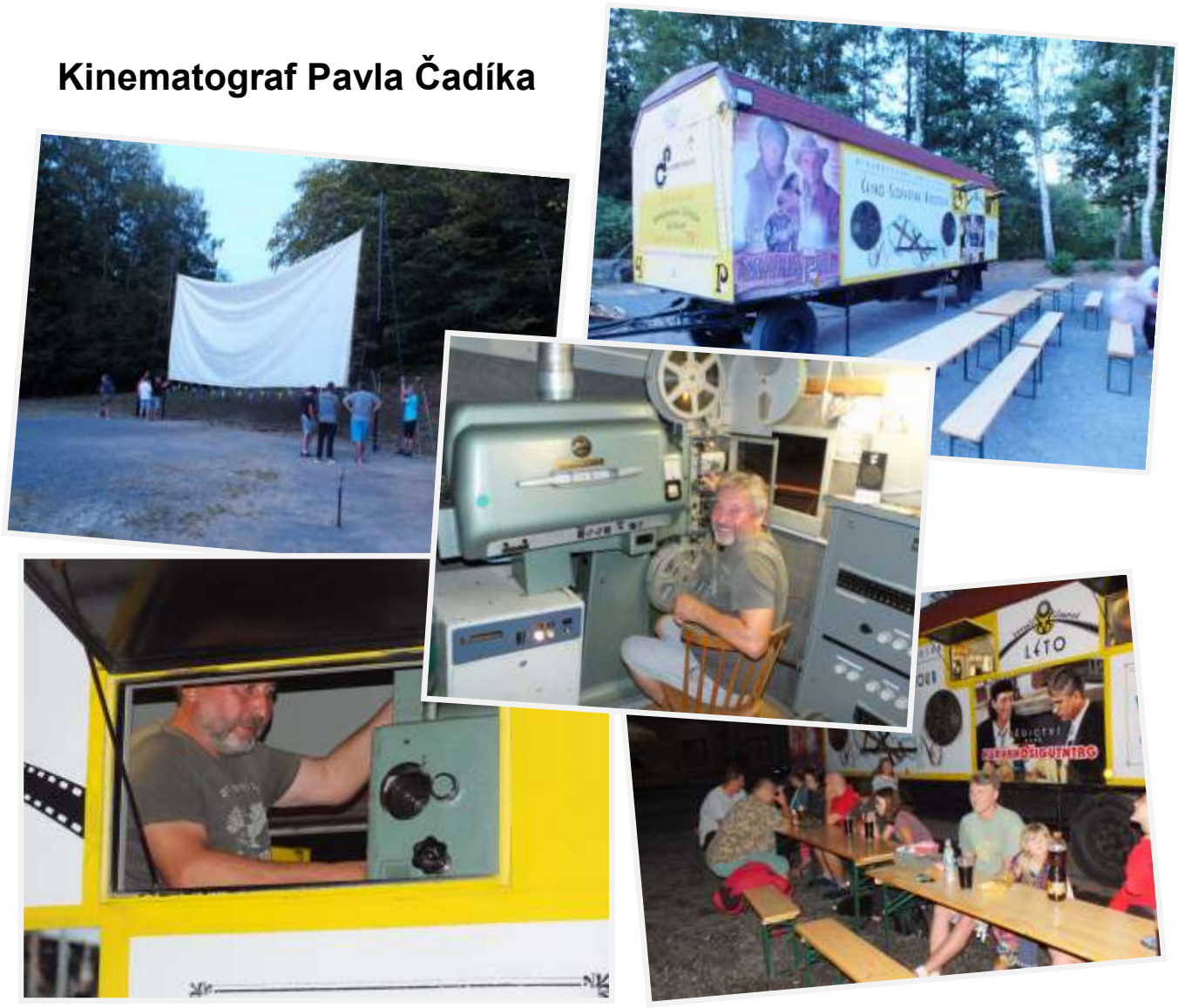
V sále hospůdky se potom po tradičním gulášku konala neformální beseda, po níž se spokojení účastníci rozjeli do svých domovů.

oba

Kinematograf Pavla Čadíka

Zastavení u zastaveníčka

V minulém čísle HO jsme psali o odhalení Zastaveníčka u sv. Huberta, vybudovaného za finanční pomoci Libereckého kraje. Zajímali jsme se o to, jak je toto místo navštěvováno. První poznatek nám radost neudělal. Neznámý vandal necelé dva týdny po odhalení poničil lavičku vyřezaným symbolem, odpovídajícím nejspíše jeho IQ. Ale potom už jenom dobré zprávy. Lidé se tam opravdu zastavují, posedí, pokochají se krásou okolí a pak o tom vyprávějí dalším.

Téměř přesně čtvrt roku po odhalení zažilo poutní místo pořádný nával. V rámci tradiční Kunratické stopy, která se koná vždy první víkend po školních prázdninách, tam plnili děti i dospělí jeden z deseti úkolů pochoďáku. Ten jim připravili členové místního mysliveckého spolku.

Je potěšující, že vynaložené finanční prostředky, na nichž se podílely i obce Kunratice, Heřmanice a Dětřichov, a práce především heřmanických dobrovolníků našly svůj smysl.

oba

Kunratická stopa

Kunratická stopa je tradiční "pochoďák" pro děti i dospělé, během něhož účastníci plní nejrůznější úkoly prověřující jejich vědomosti, dovednosti i fyzičku. Tato akce má v naší obci více jak třicetiletou tradici a od samého počátku se na ní podílí náš sbor. Většina z nás ji prožívala jako součást svého dětství a nyní ji pořádáme pro naše děti. V posledních letech je už Kunratická stopa zcela pořádána naším sborem, přičemž naši členové nejen připravují a značí trasu, ale vytvářejí i jednotlivá stanoviště, kde zadávají účastníkům úkoly. Rovněž zabezpečujeme rozvoz materiálu a pořadatelů na stanoviště a v cíli pochoďáku pak připravujeme pro účastníky občerstvení.

Při Kunratické stopě spolupracujeme i s dalšími spolky působícími v obci. Jmenovitě jsou to myslivci a fotbalisté. Akce se každoročně koná první zářijový víkend (letos 8. 9.) a vždy přivítá mnoho návštěvníků z okolí i z dáli. Na trase dlouhé okolo 5 km vedoucí po lesních cestách je rozeseto deset stanovišť s úkoly přizpůsobenými všem věkovým kategoriím. Jedno ze stanovišť je vždy hasičské a na něm malí i velcí prověřují nejprve svou přesnost, kdy "hasí" hořící domeček. Naši hasiči přitom kladou důraz také na prevenci, proto druhým úkolem prověřujícím vědomosti účastníků je přiřazování čísel tísňových linek k obrázkům jednotlivých složek IZS nebo poznávání a pojmenování hasičského vybavení.

Po splnění úkolů jsou všichni odměněni drobnými cenami a v cíli pochoďáku je pro ně připraven táborák s něčím dobrým k opečení. Kunratická stopa se těší velké oblibě, z čehož máme radost. Průměrná návštěvnost se pohybuje okolo 150 lidí a není výjimkou, že se přehoupne přes dvě stovky.

Milan Götz, starosta obce Kunratice

Zajímavost

Becherovka

Za zrodem nezapomenutelného bylinného likéru stojí Josef Vitus Becher. A jaký to je nápoj? No přeci Becherovka. Její počátky se pojí s rokem 1794 v krámku s koloniálním zbožím a kořením U Tří skřivanů v Praze.

Avšak pravá Becherovka, tak jak ji známe, musí ještě urazit hodně velkou cestu. S rokem 1805 přijíždí do Karlových Varů i kníže Maxmillian Friedrich von Plettenberg za doprovodu svého lékaře Christiana Frobriga. Tento anglický lékař se pravidelně setkává s J. Becherem a oba debatují nad sílou bylin. O tom, že si byli tak blízcí, svědčí i to, že právě tento doktor před odjezdem daroval J. Becherovi recepturu na nový likér. Po dvouletém testovaní přichází na prodejní pult likér English Bitter (rok 1807), určený na léčbu nemocného žaludku.

Jelikož do Karlových Varů jezdili pacienti právě s obtížemi žaludku, získal si tento likér velkou oblibu. A velmi rychle se ujal. Daleko víc jak nějaké diety či koření.

V roce 1834 se Becherovka prodává ve Štětí a po zrušení prohibice se dostává i na pulty ve Spojených státech. O rok později dobývá prodejní pulty ve Vídni a Mnichově a v roce 1838 proniká do Paříže a Anglie. Zároveň ale v roce 1838 přechází rozjetý podnik na prvorozeného syna Johanna (Jana) Nepomuka Bechera.

Během 1. svět. války se dostává Becherovka do Španělska, Itálie, Turecka a Egypta. Po 2. svět. válce dostává Becherovka od státu povolení k vývozu pouhých 500 lahví za rok. V roce 1960 to už bylo 100 hektolitrů ročně.

Vraťme se ale ještě do roku 1838. Právě do tohoto data se stále používá English Bitter. S příchodem Jana Bechera přichází nový název, nám už známá Becherovka. Tomuto likéru zasvěcuje a rozvíjí výrobu téměř 40 let! Postaví novou továrnu, jelikož krámek U Tří skřivanů je už poměrně malý. A rodinné firmě zajistí budoucnost v podobě tří synů. O tom, že to je ta pravá Becherovka, svědčí i podpis Jana Bechera na etiketě.

Jelikož stavba nové továrny je velká věc, požádá J. Becher svého švagra Karla Laubeho, aby navrhl nové láhve pro Becherovku. K. Laube přichází s nám již známým a legendárním plochým tvarem lahví (od roku 1907 je odlévaná z typického zeleného skla). Toto vše se udává v roce 1866, jenže už bez Josefa Vituse Bechera, ten zemřel v roce 1840.

Nová továrna otevírá své dveře roku 1867, jenže všichni jsou skeptičtí, zda je tento krok ten správný. Tyto chmury jsou rozpuštěny s rokem 1870, kdy zahouká první vlak, aby lahodný likér zaplavil svět.

O rok později přechází podnik k rukám syna Gustava Bechera. Podnik řídí téměř 30 let. Je to respektovaný a prozíravý muž. Zvyšuje poptávku po Becherovce a důkladně střeží rodinnou recepturu před nekalou konkurencí. A právě za Gustava se objevují již typické kalíšky z bílého porcelánu. Gustav byl přeci jenom chlap. Bláznivě se zamiloval do mladičké Crescentie Doile a svůj podíl ve firmě prodal svým nevlastním bratrům Rudolfovi a Michaelovi.

V roce 1900 už za vedení obou bratrů dochází v továrně k architektonickým změnám. A zároveň získává Becherovka titul Grand Prix z Paříže. Toto ovšem není jediné ocenění, které Becherovka má, je jich daleko více a – upřímně – vás jejich výčtem nechci zatěžovat. Ale přeci ještě jeden zmíním, a to Řád práce za mistrovské likérnické řemeslo, ale to jsme už v roce 1979.

Ani Becherovka neušla plagiátorství. První žalobu podávají Jan a Rudolf roku 1904 a můžeme říct, že jejich žaloba zvítězila. Ale nemyslete si, že tímto to skončilo, ještě dnes se najdou tací, co kopírují název, etiketu, ale dokonce i likér sám o sobě. Jenže dnes v moderní době už je Becherovka chráněná nezaměnitelnými prvky.

V roce 1907 oslavila Becherovka 100 let. V této době už dobývá tato stará dáma i lodní dopravu, jelikož lečí nejen neduhy trávicího traktu, pálení žáhy, nevolnost, žaludeční křeče, ale dokonce i mořskou nemoc. Becherovka je dovážena i na císařský dvůr, a proto mezi gratulanty nesmí chybět ani Jeho královská Výsost velkovévoda Ferdinand Karl. O tři roky později přichází s verzí malých cestovních lahviček Becherovky.

Posuneme se v našem vyprávění o 10 let dopředu, tedy do roku 1917. V tomto roce umírá Michael Becher a svůj podíl ve firmě dělí mezi svého syna Alfreda a zetě Hanse Klapku. Alfred byl schopný ředitel, zřizuje pobočku v Drážďanech. Za 1. svět. války byl raněn. Když se vrátil a zotavil ze zranění, započal modernizaci továrny, a to vše v roce 1929 (tato poslední modernizace vydržela až do roku 1994, kdy proběhla generální rekonstrukce). A ještě zvládl dát ochrannou známku na značku Becherovka (rok 1922, do této doby měl likér mnoho názvů).

V roce 1941 Alfred umírá a do čela vedení zasedá dcera Hedda (pátá generace rodu Becher). Byla to jediná žena z rodu, co znala recepturu na výrobu Becherovky. S koncem 2. svět. války přišla ale i na Heddu Becher nemilá povinnost, čekal ji odsun a celý její majetek přešel do rukou státu. Jenže Hedda si recepturu odvezla s sebou do západního Německa, kde později začala s výrobou „identického“ likéru. Tuto německou firmu v roce 1972 prodává společnosti Underberg (modročervená etiketa). Po roce 1999 ovšem existuje pouze a jenom jediná a pravá Becherovka, a to ta z Karlových Varů.

V roce 1997 probíhá privatizace firmy, úspěšně dokončena byla v závěru roku 2001.

Hedda stihla ještě několikrát navštívit Československo, později Českou republiku, naposledy to bylo na 200. výročí Becherovky v roce 2007, protože právě v tomtéž roce Hedda Becher umírá.

Současným vlastníkem Becherovky je francouzský koncern Pernod Ricard (jeden z největších výrobců lihovin). Lahve dostávají nesmrtelnou duši, nadčasový design a zákazníkům vypovídají i rodinnou historii. Kdo by neznal zelenou lahev s modrožlutou etiketou, červenou pečetí a podpisem Jana Bechera?

Míchané nápoje: s kolou, Top Topicem nebo s vodkou Stolichnaya, Red Moon, B-Celebration nebo si můžete dát horkou Becherovku.

Zdroj: www.becherovka.com

Od našich čtenářů

Vzpomínka s poděkováním

Narodila jsem se v Heřmanicích krátce po válce. Bydleli jsme v malém domku u polských hranic. Tam jsem chodila i do školy, která byla tehdy v budově dnešního obecního úřadu. Vzpomínám na hezké dětství, které jsem tam spolu s dalšími dětmi prožívala. V potoce jsme s bráchou jezdili na neckách, řádili na hřišti blízko našeho domu, chodili do sokolovny, do lesa na borůvky. Těch jsme si ale moc neužili, protože maminka je většinou v konzumu vyměnila za máslo. Potraviny byly v té době ještě na lístky a máslo bylo důležitější než borůvky.

Dětské radovánky v obci nám však skončily, když byl náš tatínek, předseda Krajkářsko-prýmkařského družstva, přeložen do Liberce, kde mu byla svěřena funkce předsedy výrobního družstva Vkus. Měli jsme však v Heřmanicích hodně příbuzných, takže jsme se tam každý rok o prázdninách vraceli za babičkou, tetami, bratranci a sestřenicemi.

Proč o tom po těch mnoha letech vyprávím? Před řadou let, už v dospělém věku, se mi zastesklo a vydala jsem se na místa, kde jsem trávila dětství. Nevěřila jsem svým očím. Žádné zahrádky, vše zarostlé plevelem, působilo to dojmem zanedbaného, smutného, zapomenutého světa. Bylo mi do pláče a moje naděje, že se do těchto míst v důchodu ještě vrátím, vzala za své.

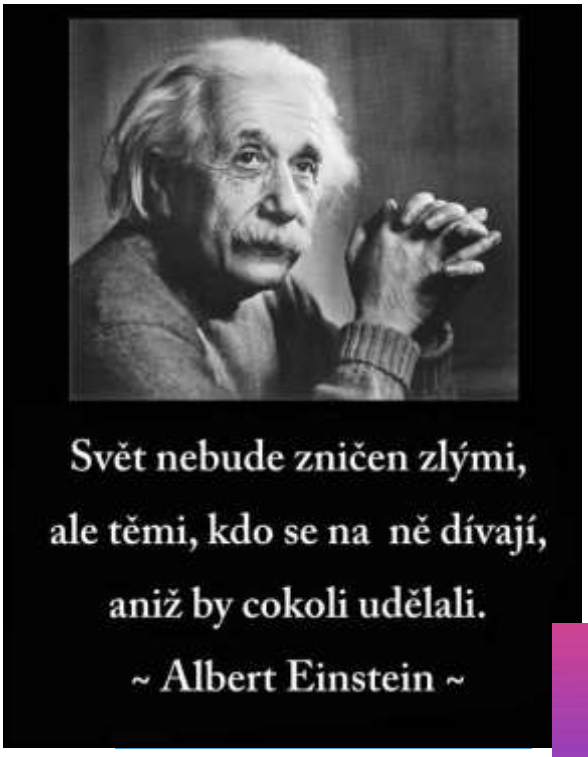
Po nějaké době jsem se dočetla, že Heřmanice získaly titul Vesnice roku Libereckého kraje. Nelenila jsem a vydala se tam znova. Moje srdíčko zajásalo, takovou nádheru jsem dlouho neviděla. Buďte rádi, Heřmaničtí, že máte takového starostu, kterého vám mohou mnohde závidět. Je to chlap na svém místě. I díky němu jste po té hrozné povodni dokázali všechno překonat a obec je teď ještě krásnější. Chci mu - a všem, kteří se na tom podíleli - tímto upřímně poděkovat. S láskou vzpomínám na své rodiště a ráda se sem vracím. Abych se aspoň trochu přiblížila, využila jsem možnost bydlení v domově důchodců v sousedním Dětřichově.

Hana Erlebachová, rozená Čermáková

Akce

Říjen:	13. 10.	O pohár starosty obce - fotbal
Listopad:	17. 11.	O nejlepší bramborový salát
	24. 11.	Divadelní představení Praha
Prosinec:	1. 12.	Mikulášská nadílka – Heřmanické peklo
	2. 12.	Rozsvícení vánočního stromu

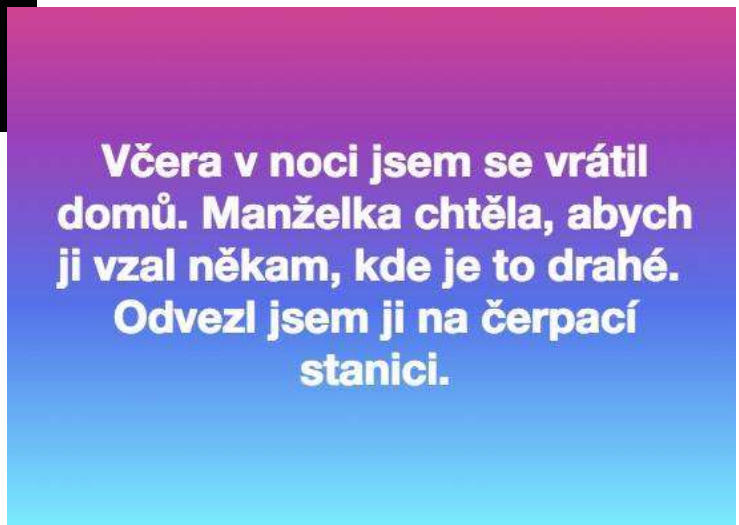

Vtip

Jak pozná myslivec, že mu myslivcová zahýbá? Jeleni mu závidí.

Vtip

Chlubí se myslivec:
„ Před každou střelou posypávám kulku solí.“
„A proč?“
„Střílím na takovou dálku, že než tam dojdu, maso začne být cítit.“

Heřmanický občasník, ročník 8, číslo 4. Vydává obec Heřmanice, Pov. MK ČR E 17534.
Redaktor Oldřich Baťka (oba), tel. 721 068 233, e-mail olda.bat@gmail.com
Za příspěvky od občanů nenese redakce žádnou odpovědnost. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky zkrátit.
Grafická úprava Ivana Frankelová. Technické zpracování Martina Strnadová a Pavlína Reinhardtová.